

Ziels zugt om met ziel en ligchaam voor God te mogen leven

bron

Ziels zugt om met ziel en ligchaam voor God te mogen leven. z.n., z.p. ca. 1830

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_zie002ziel01_01/colofon.php

© 2013 dbnl

dbnl

Ziels zugt om met ziel en ligchaam voor God te mogen leven.

Heer! indien ik mededogen,
 Had gevonden in uw ogen,
 En gy hoorde myn Gebed,
 Waarom ik my voor u zet,
 Ik zou u ootmoedig smeeken,
 Dat gy wilt aan stukken breeken,
 Al het kwaad dat in my legt,
 En aan 't hart is vastgehecht.

2. En dat ziel en ligchaam beide,
 In een liefde nooit scheiden
 Mogten tot uw dienst bereid,
 Wezen tot in eeuwigheid,
 Ach mogt ik u zo beminnen,
 Met myn hart en al myn zinnen,
 Dat in hemel en op aard,
 Niets my buiten u was waard.

3. Ja mogt ik m'in u verliezen,
 En uw wil tot myne kiezen,
 Dat ik zeggen kon, o Heer!
 'k Leef wel, maar my zelf niet meer.
 Dat geluk zou 'k hoger schatten,
 Als de weereld kan bevatten,
 Al het zilver en al 't goud,
 Daar een dwaas zich op vertrouwt.

4. Heer gy zyt oneindig waardig
 Dat men u tot lof zy vaardig,
 En men met al zyn kragt,
 Lieve en love dag en nagt,
 Ja het is de grootste eere,
 Die een schepsel kan begeren,
 O, een hemel is het, tot
 Eer te leven van zyn God

5. Mogt ik ook u liefd' genieten,
 Wilde gy u geest uitgieten
 In myn hart, ik wierd bekwaam,
 Groot te maken uwen naam;
 't Zal, 't is waar, gebrekkig wezen,
 Myne liefd, myn lof, myn vrezin,
 Maar ik hoop in d'eeuwigheid.
 Dit te doen met een engelen vlyt.

Een gebed om zich zelf te leeren kennen en om bekeering.

O Ontzaglyke God,
 Goeddoende Sebaoth,
 Gy Koning van den Hemel,
 Schepper van 't aarsch gewemel,
 Wilt my toch niet begeven,

Maar die genade geven,
Dat ik mag zien myn zonden,
Gelijk stinkende wonden,
Die men genezen moet,
Met Jezus dierbaar bloed,
Och dat ik my zelfs kende,
En tot uw Heere wende,
Zoo myn zonden my rouwden,
Dan zou ik zyn behouden,
Maar o goeddoende God,
Daar in schiet ik te kort,
'k Steun nog op 's werlds magt,
Ook op myn [ei]gen kragt;
Ja als ik 't regt bemerken,
'k Steun ook op goede werken,
Daar 'k niet op moet roemen,
Maar die ik moet opnoemen,
Want waarlyk die zyn gene,
Hoe wel ik 't anders meende,
Daarom wil, o Heere,
My toch eenmaal bekeeren.

EINDE.

Dorinde.

Op de wys van de ambachtsman.

Hier legt myn Damon in 't graf,
 Myn lieve en beste vrind,
 Wat heeft die lieve Jongeling,
 My tederlijk bemind:
 Myn Moeder had hem ook zoo lief,
 Want hy was braaf en goed;
 Wel waarom of myn jeudig hert,
 Hem nu reeds missen moet.

Geen Jongling is op aarde meer,
 Gewis voor my niet een;
 Myn Jongeling die alles was,
 Legt onder deeze steen;
 Slaap zagt myn lieve Jongeling,
 Ik koom welhaast by uw,
 Wanneer de dood myn ogen sluit,
 Dan slaap ik ook by u.

Myn moeder zegt myn lieve kind,
 Weest lydzaam in uw lot,
 Verslyt u jeugd in droefheid niet,
 Uw Jongeling is by God;
 Dan lieve Moeder volg ik hem,
 Dan ga ik ook by God,
 Ik zweer dat ik in eeuwigheid,
 Zal deelen in zyn lot.

Dat zweer ik nog myn beste vrind,
 Dat zweer ik op uw graf;
 In eeuwigheid rukt nooit de dood,
 Uw van myn boezem af.
 Ach koomt maar schielyk lieve dood
 Die my met hem vereend;
 Of heb ik nog niet lang genoeg,
 Om myn verlies geweend.

Myn lieve Damon als de maan,
 Zoo door myn venster schynt,
 Dan is het even of gy zelf,
 Voor myn gezicht verschynt,
 Wat zat myn Damon menigmaal,
 Hier 's avonds aan myn zy,
 Zoo zeg ik dan en zet uw stoel,
 Al schryend aan myn zy.

Maar ach uw stoel blyft ledig staan,
 Gy komt niet, liefste man!
 Och Damon 't geen myn hart nu lydt,
 Is meer dan 't lyden kan;
 Myn Moeder roept wat zit gy daar,

In 't duister zoo alleen,
Och lieve Moeder waar ik ben,
Ik ben altoos alleen.

Ik zal niet lang alleen meer zyn,
Myn leed is haast gedaan,
Dan zal ik met myn Jongeling,
Voor God en d'Englen staan;
Myn moeder roept en treurd en schreid
Als zy myn droefheid ziet,
Dit grieft my, maar myn lieve God,
Mis ik dan Damon niet.

Maar het en zal niet lang meer zyn,
Ik voel 't reeds aan myn hart,
Myn Damon nog een korte tyd,
Dan eindigt al myn smart;
Dan koom ik by u in het graf,
Het einde van myn stryd,
En vindt by u in 't stille graf,
Het einde van myn stryd.

Hoe zagt hoe lieflyk slaap ik dan,
Myn Jong'ling aan myn zy,
ô Hoe verkwikkend zal die rust,
Dat slapen zyn voor my;
En als de laatste morgenstond,
Haar blozend licht verspreidt,
Dan wekt ons Jezus, en wy gaan,
Vereend naar d'eeuwigheid.